

Capitol I:

La llegenda dels Sentinelles d'Arkëmis

“Fa molt i molt de temps, abans de que l’univers existís, en un lloc que avui dia només la imaginació es capaç de percebre, va esclatar una gran lluita. La del bé contra el mal. Durant una eternitat havien mantingut un equilibri que a Lucifer, senyor dels inferns, no li agradava, s’avorria. Així que, cansat, un bon dia va decidir acabar amb tot allò i va enviar totes les seves hordes contra el regne del bé. Després de dues eres d’acarnissades lluites, les ordes de Satanàs van aconseguir fer retrocedir les fronteres del regne del bé de forma inexorable. Cada cop el desequilibri era més notable, les lleis bàsiques de la realitat es descomponien, la gravetat es feia confusa, el temps barrejava el món real i el dels somnis.... La Victòria del mal, i per tant l’arribada del regne del caos es trobava cada cop més a prop.... però els esforços de Lucifer no eren suficients, les forces del bé encara aguantaven per protegir aquell equilibri. Com a un últim esforç i amb ànim de sortir victoriosos, els grans bruixots infernals de Lucifer van crear la força definitiva que donaria la victòria al mal i arravatària l’equilibri a aquell món. Van ser engendrats a les profundes fosses infernals quatre temibles criatures... quatre monstres infernals tan ferotges, cruels i despietats que fins hi tot el mateix Lucifer va patir per fer-los sortir per les portes de l’infern. Van ser anomenats: Näkras, Kröm, Mordüm i Arkëmis. Tots quatre units van anar exterminat tot el que trobaven al seu pas, tant forces del bé com del mal, no hi havia cap criatura capaç de controlar tan temible força devastadora.

En pocs dies l’esquadró de monstres van aconseguir arribar fins a les últimes defenses del bé... on aquestes guardaven l’equilibri de l’univers i únic lloc on encara no regnava el caos. Les defenses van aguantar acarnissadament contra els atacs dels engendres que despedaçaven sense pietat qualsevol criatura que s’interposés davant d’ells. Finalment, i sense cap obstacle que s’oposés, van enfonsar les portes de la cambra de l’equilibri... van endinsar-se en la màgica instància on es trobava la font de l’equilibri, un petit i brillant estel flotant sobre el seu altar que mantenia tot el que era com era. Sense més miraments, el van rodejar decidits a destrossar-lo i donar pas definitivament al regne del caos. Però contra tota raó va succeir una cosa inesperada... quan Mordüm es va llençar sobre aquell estel per destrossar-lo, la seva llum es va fer enlluernadora, atrapant tots quatre monstres i transformant-los... Mordüm, el que es trobava més a prop, va ser convertit en una candent flama que va esclatar en una atronadora explosió de foc quedant repartit per tot el firmament...

Näkras en un violent i immens núvol d'aire i pols que es va separar i expandir per tot l'univers creant l'aire que respirem.... Kröm va ser transformat en un incontenible torrent d'aigua que ho inundava tot al seu pas creant mars i oceans, i Arkëmis... Arkëmis va ser convertida en duríssima pedra i milers de les seves escames van repartir-se per l'univers en mil i un tipus de minerals...

Així va ser com va desaparèixer el regne del be i del mal...fusionant-se tot en un perfecte i equilibrat univers... tota la barreja va donar pas als planetes, els estels... la gravetat, el moviment.... la vida, la natura i els seus cicles.... el be i el mal van desaparèixer per passar a formar part d'un mon abstracte que tan sols la ment humana es capaç de percebre. El que va quedar d'Arkëmis, transformada en pedra, va ser llençada a les foses infernals, i va romandre petrificada durant milions d'eres en el més profund dels inferns com a recordatori que l'equilibri es tan la font del be com la del mal, que no existeix una cosa sense l'altre, i que cal seguir conservant-lo per que tot pugui continuar existint en pau.

Però aquí no acaba la llegenda.... darrera d'aquesta antiga batalla hi va haver un grup de dimonis que no acceptaven els plans de Lucifer... eren una colla de diables que només volien passar-s'ho bé i la desaparició de tot allò que coneixien no els hi feia gens de gràcia, així que es van dedicar a sabotejar la maquiavèlica obra de Satanàs. Eres després de la batalla, un grup descendent d'aquells rebels van decidir que ja era hora de commemorar aquella victòria. Així que, sota les ordres del bruixot infernal Mörth, van anar en busca de la llegendària Arkëmis, únic record d'aquell esquadró de monstres mitològics amb el fi de tornar-la a la vida, però no per lluitar... sinó per divertir-se....

El viatge va ser llarg, creuant els interminables rius de magma, a traves de llargues i obscures grutes, escarpats penya-segats, violents volcans que no paraven d'escopir foc, mil i una criatures infernals... però al final Mörth va donar amb la bèstia en lo més profund dels inframons. Convertida en pedra, la bèstia es trobava mig enterrada i abandonada. Els Sentinelles es van disposar davant la pètreea figura i Mörth va iniciar el ritual. Primer va convertir l'Arkëmis en una bèstia de carn i ossos que va quedar estesa a terra, inerta, morta. Aleshores, el bruixot, amb el seus grans poders, va convocar al esperit infernal Ëlgarth, el qual va respondre a la seva crida, posseint l'animal i tornar-li l'alè de la vida. L'esperit, sota el seu control, s'assegurava que l'Arkëmis no tornes a tenir tot el poder que va tenir antany i li va permetre a Mörth posar-li un talismà amb un conjur... un conjur que li permetria despertar i adormir la bèstia a voluntat. Des d'aleshores es van fer anomenar els Sentinelles d'Arkëmis... i van crear la seva pròpia tradició. Una festa per celebrar l'equilibri, la convivència, el respecte, la diversió, el companyerisme i la fraternitat.

Van agafar, doncs, la seva particular festa i es van dedicar a portar la seva terrible bèstia a les festes infernals de la terra, on inviten als humans a participar amb ells en la seva peculiar celebració. Rera un ritual, Mörth invoca a l'espertit Ēlgarth per que posseeixi el cos d'Arkëmis i la torni a la vida. Una vegada desperta, l'esperit la deixa lliure i aleshores tots surten a divertir-se intentant que la bèstia no els enxampi. Rient-se, així, del que una vegada va ser una de les més terribles criatures i celebrant el triomf de l'equilibri.

Avui dia, quan les flames infernals els criden, encara surten de tant en tant per les portes de l'infern i, sense que Lucifer se'n adoni, passen del món dels somnis al món real i es diverteixen amb els pocs humans que encara creuen en aquelles antigues llegendes de dracs i dimonis....”

CAPITOL II:

El gran bruixot infernal Mörth

El gran bruixot infernal Mörth va formar part del bàndol dels rebels en la gran lluita del bé contra el mal, boicotejant els plans de Lucifer amb els seus poders però un dia, va ser enxampat profanant conjurs contra les ordres del mal. Com a càstig, Lucifer li va extreure els poders i l'alé de la vida i els va ficar dins d'una gemma, deixant el seu cos inert. La gemma va ser llançada a les profunditats d'una obscura i profunda gruta on ningú mai més la trobaria, romanent allà eternament.

Quan els sentinelles van emprendre el viatge per trobar la poderosa Arkëmis, el que havien de fer era trobar un ésser amb uns grans poders que volgués acompanyar-los a trobar, despertar i conjurar el monstre i aquest no podia ser un altre que el gran bruixot infernal Mörth. Formava part del bàndol rebel i estaven segurs que els ajudaria. Mai ningú va trobar la gemma, però els Sentinelles estaven disposats a tornar-ho a la vida, fos com fos.

Així doncs, durant molt de temps van escorcollar els voltants d'on es trobava el cos d'en Mörth, eternament immòbil buscant la gruta. Va ser difícil, però finalment van donar amb ella, van endinsar-se durant dies escorcollant cada racó en l'obscuritat fins que en el més profund van trobar la gemma, coberta d'estalagmites que havien crescut al voltant. La van extreure i van anar a buscar el cos del bruixot.

Una vegada allà, van apropar la gemma i el van conjurar. Una boira vermella va sortir del mineral envoltant el cos i entrant per les escletxes de la mascara de ferro enrovinat del bruixot, tornant a encendre les seves vermelles i rabiants pupil·les. Mörth tornava a la vida.

Com agraïment, el gran bruixot es va unir a la causa i va guiar els Sentinelles en la llarga recerca d'Arkëmis per les profunditats dels averns.